

Храми

Ліна Костенко

Мій дід Михайло був храмо­строїтель.
Возводив храми себто цілий вік.
Він був чернець, з дияволом воїтель,
печерник, боговгодний чоловік.
Він був са­мітник. Дуже був суворий.
Між Богом — чортом душу не двоїв.
І досі поминають у соборах:
храмо­строїтель Михаїл.
Жив у землі, мовчу­щий не во злобі.
Труждався сам, нікого не наймав.
Він працював до поту на возлюб'ї
і грошей зроду шеляга не мав.
Ті тридцять срібних теж були гроши­ма.
Це гріх. Це сльози діви Міріам.
Він був свя­тий. Він жив непо­гріши­мо.
І не за гроші будував свій храм.
Різьбив вівтар, збивав тесові паперті,
клав палець свічки тиші на вуста,
де з малювань, тонких, як листя папороті,
світився лик розп'ятого Христа.
Він став­ляв хори, амфори й амвони.
В епархію по ладан дибу­ляв.
А щоб кра­щіше бамбиляли дзвони,
шпiальтеру до міді до­бав­ляв.
Він баню зводив, не зійшовши з місця.
Він бляху в ромби кра­яв, мов сатин,
коли стояв над келією місяць,
блідий, як німб, загублений свя­тим.
Тягав ка­міння — мурувати брами.
Стругав бож­ник... За північ не ку­няв...
І так, у мис­лях збудувавши храми,
торгую­щих із храму виганяв.